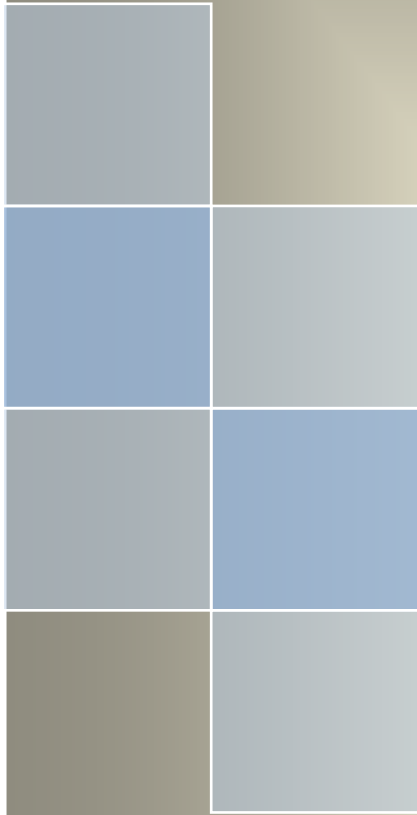

Yiftach

UNIT 5

Rabbi Ya'akov Trump

שופטים Chapter 10

Sins and Search for a Leader

- ו וַיִּסִּיפוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, לַעֲשׂוֹת הָרַע בְּעֵינֵי ה', וַיַּעֲבְדוּ אֶת-הַבְּעָלִים וְאֶת-הָעִשְׂתָרוֹת וְאֶת-אֱלֹהֵי אָרָם וְאֶת-אֱלֹהֵי צִדּוֹן וְאֶת אֱלֹהֵי מוֹאָב וְאֶת אֱלֹהֵי בְנֵי-עַמּוֹן, וְאֶת אֱלֹהֵי פְלִשְׁתִּים; וַיַּעֲזְבוּ אֶת-ה', וְלֹא עֲבָדוּהוּ.
- 6 And the children of Israel again did that which was evil in the sight of the LORD, and served the Baalim, and the Ashtaroth, and the gods of Aram, and the gods of Zidon, and the gods of Moab, and the gods of the children of Ammon, and the gods of the Philistines; and they forsook the LORD, and served Him not.
- ז וַיַּחַר-אַף ה', בְּיִשְׂרָאֵל; וַיִּמְכָּרם, בְּיַד-פְּלִשְׁתִּים, וּבְיַד בְּנֵי עַמּוֹן.
- 7 And the anger of the LORD was kindled against Israel, and He gave them over into the hand of the Philistines, and into the hand of the children of Ammon.
- ח וַיִּרְעְצוּ וַיִּרְצְצוּ אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, בְּשָׁנָה הַהִיא: שְׁמֹנֶה עָשָׂר שָׁנָה, אֶת-כָּל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן--בְּאֶרֶץ הָאֱמֹרִי, אֲשֶׁר בְּגִלְעָד.
- 8 And they oppressed and crushed the children of Israel that year; eighteen years [oppressed they] all the children of Israel that were beyond the Jordan in the land of the Amorites, which is in Gilead.
- ט וַיַּעֲבְרוּ בְנֵי-עַמּוֹן אֶת-הַיַּרְדֵּן, לְהִלָּחֵם גַּם-בִּיהוּדָה וּבְבִנְיָמִין וּבְבֵית אֶפְרַיִם; וַתִּצַּר לְיִשְׂרָאֵל, מְאֹד.
- 9 And the children of Ammon passed over the Jordan to fight also against Judah, and against Benjamin, and against the house of Ephraim, so that Israel was sore distressed.
- י וַיִּזְעֻקוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל, אֶל-ה' לֵאמֹר: חָטֵאנוּ לְךָ--וְכִי עֲזַבְנוּ אֶת-אֱלֹהֵינוּ, וַנַּעֲבֹד אֶת-הַבְּעָלִים. {פ}
- 10 And the children of Israel cried unto the LORD, saying: 'We have sinned against Thee, in that we have forsaken our God, and have served the Baalim.' {P}
- יא וַיֹּאמֶר ה', אֵל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: הֲלֹא מִמִּצְרַיִם וּמִן-הָאֱמֹרִי, וּמִן-בְּנֵי עַמּוֹן וּמִן-פְּלִשְׁתִּים.
- 11 And the LORD said unto the children of Israel: 'Did not I save you from the Egyptians, and from the Amorites, from the children of Ammon, and from the Philistines?
- יב וַצִּידוֹנִים וְעַמְלֵק וּמְעוֹן, לְחַצוּ אֶתְכֶם; וַתִּצְעֻקוּ אֵלַי, וְאוֹשִׁיעָה אֶתְכֶם מִיָּדָם.
- 12 The Zidonians also, and the Amalekites, and the Maonites, did oppress you; and ye cried unto Me, and I saved you out of their hand.
- יג וְאַתֶּם עֲזַבְתֶּם אוֹתִי, וַתַּעֲבְדוּ אֱלֹהִים אֲחֵרִים; לָכֵן לֹא-אוֹסִיף, לְהוֹשִׁיעַ אֶתְכֶם.
- 13 Yet ye have forsaken Me, and served other gods; wherefore I will save you no more.
- יד לָכוּ, וְזַעְקוּ אֶל-הָאֱלֹהִים, אֲשֶׁר בְּחַרְתֶּם, בָּם: הֲמָה יוֹשִׁיעוּ לָכֶם, בְּעֵת צָרְתְּכֶם.
- 14 Go and cry unto the gods which ye have chosen; let them save you in the time of your distress.'
- טו וַיֹּאמְרוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל אֶל-ה', חָטֵאנוּ--עֲשֵׂה-אַתָּה לָנוּ, כְּכֹל-הַטוֹב בְּעֵינֵינוּ: אֵךְ הַצִּילֵנוּ נָא, הַיּוֹם הַזֶּה.
- 15 And the children of Israel said unto the LORD: 'We have sinned; do Thou unto us whatsoever seemeth good unto Thee; only deliver us, we pray Thee, this day.'
- טז וַיִּסְרוּ אֶת-אֱלֹהֵי הַנֶּכֶר, מִקִּרְבָּם, וַיַּעֲבְדוּ אֶת-ה'; וַתִּקְצַר נַפְשׁוֹ, בַּעֲמַל יִשְׂרָאֵל. {פ}
- 16 And they put away the strange gods from among them, and served the LORD; and His soul was grieved for the misery of Israel. {P}

יז וַיִּצְעְקוּ בְּנֵי עַמּוֹן, וַיַּחֲנוּ בְּגִלְעָד; וַיֵּאָסְפוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וַיַּחֲנוּ בְּמִצְפָּה.

17 Then the children of Ammon were gathered together, and encamped in Gilead. And the children of Israel assembled themselves together, and encamped in Mizpah.

יח וַיֹּאמְרוּ הָעָם שְׂרֵי גִלְעָד, אִישׁ אֶל-רֵעֵהוּ, מִי הָאִישׁ, אֲשֶׁר יַחֲלֵל לְהִלָּחֵם בְּבְנֵי עַמּוֹן--? הֲיִהְיֶה לְרֹאשׁ, לְכָל יִשְׂבֵי גִלְעָד. {פ}

18 And the people, the princes of Gilead, said one to another: 'What man is he that will begin to fight against the children of Ammon? he shall be head over all the inhabitants of Gilead.' {P}

שופטים Chapter 11

Background to Yftach and Appointment

א א וַיִּפְתַּח הַגִּלְעָדִי, הָיָה גִבּוֹר חֵיל, וְהוּא, בֶּן-אִשָּׁה זוֹנָה; וַיּוֹלְדוּ גִלְעָד, אֶת-יִפְתָּח.

1 Now Jephthah the Gileadite was a mighty man of valour, and he was the son of a harlot; and Gilead begot Jephthah.

ב וַתֵּלֶד אִשְׁת-גִּלְעָד לוֹ, בָּנִים; וַיַּגְדְּלוּ בְנֵי-הָאִשָּׁה וַיִּגְרְשׁוּ אֶת-יִפְתָּח, וַיֹּאמְרוּ לוֹ לֹא-תִנְחַל בְּבֵית-אָבִינוּ--כִּי בֶן-אִשָּׁה אַחֲרַת, אַתָּה.

2 And Gilead's wife bore him sons; and when his wife's sons grew up, they drove out Jephthah, and said unto him: 'Thou shalt not inherit in our father's house; for thou art the son of another woman.'

ג וַיִּבְרַח יִפְתָּח מִפְּנֵי אָחָיו, וַיֵּשֶׁב בְּאֶרֶץ טוֹב; וַיִּתְלַקְטוּ אֶל-יִפְתָּח אַנְשִׁים רִיקִים, וַיֵּצְאוּ עִמּוֹ. {פ}

3 Then Jephthah fled from his brethren, and dwelt in the land of Tob; and there were gathered vain fellows to Jephthah, and they went out with him. {P}

ד וַיְהִי, מִיָּמִים; וַיִּלְחֲמוּ בְּנֵי-עַמּוֹן, עִם-יִשְׂרָאֵל.

4 And it came to pass after a while, that the children of Ammon made war against Israel.

ה וַיְהִי, כֹּאֲשֶׁר-נִלְחֲמוּ בְּנֵי-עַמּוֹן עִם-יִשְׂרָאֵל; וַיֵּלְכוּ זִקְנֵי גִלְעָד, לְקַחַת אֶת-יִפְתָּח מֵאֶרֶץ טוֹב.

5 And it was so, that when the children of Ammon made war against Israel, the elders of Gilead went to fetch Jephthah out of the land of Tob.

ו וַיֹּאמְרוּ לְיִפְתָּח--לָכֶה, וְהָיִיתָ לָנוּ לְקַצִּין; וְנִלְחַמָּה, בְּבְנֵי עַמּוֹן.

6 And they said unto Jephthah: 'Come and be our chief, that we may fight with the children of Ammon.'

ז וַיֹּאמֶר יִפְתָּח, לְזִקְנֵי גִלְעָד, הֲלֹא אַתֶּם שָׂנֵאתֶם אוֹתִי, וַתִּגְרְשׁוּנִי מִבֵּית אָבִי; וּמָדוּעַ בָּאתֶם אֵלָי, עַתָּה, כֹּאֲשֶׁר, צָר לָכֶם.

7 And Jephthah said unto the elders of Gilead: 'Did not ye hate me, and drive me out of my father's house? and why are ye come unto me now when ye are in distress?'

ח וַיֹּאמְרוּ זִקְנֵי גִלְעָד אֶל-יִפְתָּח, לָכֵן עַתָּה שָׁבָנוּ אֵלֶיךָ, וְהִלַּכְתָּ עִמָּנוּ, וְנִלְחַמְתָּ בְּבְנֵי עַמּוֹן; וְהָיִיתָ לָנוּ לְרֹאשׁ, לְכָל יִשְׂבֵי גִלְעָד.

8 And the elders of Gilead said unto Jephthah: 'Therefore are we returned to thee now, that thou mayest go with us, and fight with the children of Ammon, and thou shalt be our head over all the inhabitants of Gilead.'

ט וַיֹּאמֶר יִפְתָּח אֶל-זִקְנֵי גִלְעָד, אִם-מְשִׁיבִים אַתֶּם אוֹתִי לְהִלָּחֵם בְּבְנֵי עַמּוֹן, וְנָתַן ה' אוֹתָם, לְפָנָי--אֲנֹכִי, אֶהְיֶה לָכֶם לְרֹאשׁ.

9 And Jephthah said unto the elders of Gilead: 'If ye bring me back home to fight with the children of Ammon, and the LORD deliver them before me, I will be your head.'

י וַיֹּאמְרוּ זִקְנֵי-גִלְעָד, אֶל-יִפְתָּח: ה',
יְהִי שֹׁמֵעַ בֵּינֹתֵינוּ--אִם-לֹא כְדַבְּרְךָ,
כִּן נַעֲשֶׂה.

10 And the elders of Gilead said unto Jephthah:
'The LORD shall be witness between us; surely
according to thy word so will we do.'

יא וַיֵּלֶךְ יִפְתָּח עִם-זִקְנֵי גִלְעָד, וַיְשִׂימוּ
הָעָם אוֹתוֹ עֲלֵיהֶם לְרֹאשׁ וּלְקָצִין;
וַיַּדְבֵּר יִפְתָּח אֶת-כָּל-דְּבָרָיו לִפְנֵי ה',
בְּמִצְפָּה. {פ}

11 Then Jephthah went with the elders of Gilead,
and the people made him head and chief over
them; and Jephthah spoke all his words before
the LORD in Mizpah. {P}

Plan of Action and Battle

יב וַיִּשְׁלַח יִפְתָּח מַלְאָכִים, אֶל-מֶלֶךְ
בְּנֵי-עַמּוֹן לֵאמֹר: מַה-לִּי וְלָךְ, כִּי-בָאתָ
אֵלַי לְהִלָּחֵם בְּאַרְצִי.

12 And Jephthah sent messengers unto the king
of the children of Ammon, saying: 'What hast
thou to do with me, that thou art come unto me
to fight against my land?'

יג וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ בְּנֵי-עַמּוֹן אֶל-מַלְאָכָיו
יִפְתָּח, כִּי-לָקַח יִשְׂרָאֵל אֶת-אַרְצִי
בְּעִלּוֹתוֹ מִמִּצְרַיִם, מֵאַרְנוֹן וְעַד-הַיַּבֵּק,
וְעַד-הַיַּרְדֵּן; וְעַתָּה, הִשִּׁיבָה אֶתְהֵן
בְּשָׁלוֹם.

13 And the king of the children of Ammon
answered unto the messengers of Jephthah:
'Because Israel took away my land, when he
came up out of Egypt, from the Arnon even unto
the Jabbok, and unto the Jordan; now therefore
restore those cities peaceably.'

יד וַיֹּסֶף עוֹד, יִפְתָּח; וַיִּשְׁלַח,
מַלְאָכִים, אֶל-מֶלֶךְ, בְּנֵי עַמּוֹן.

14 And Jephthah sent messengers again unto the
king of the children of Ammon;

טו וַיֹּאמֶר לוֹ, כֹּה אָמַר יִפְתָּח: לֹא-
לָקַח יִשְׂרָאֵל אֶת-אַרְץ מוֹאָב, וְאֶת-אַרְץ
בְּנֵי עַמּוֹן.

15 and he said unto him: 'Thus saith Jephthah:
Israel took not away the land of Moab, nor the
land of the children of Ammon.'

טז כִּי, בְּעִלּוֹתָם מִמִּצְרַיִם; וַיֵּלֶךְ יִשְׂרָאֵל
בְּמִדְבַּר עַד-יַם-סוּף, וַיָּבֹא קַדְשָׁה.

16 But when they came up from Egypt, and
Israel walked through the wilderness unto the
Red Sea, and came to Kadesh;

יז וַיִּשְׁלַח יִשְׂרָאֵל מַלְאָכִים אֶל-מֶלֶךְ
אֱדוֹם לֵאמֹר אֶעֱבְרָה-נָא בְּאַרְצְךָ, וְלֹא
שָׁמַע מֶלֶךְ אֱדוֹם, וְגַם אֶל-מֶלֶךְ מוֹאָב
שָׁלַח, וְלֹא אָבָה; וַיֹּשֶׁב יִשְׂרָאֵל, בְּקַדְשׁ.

17 then Israel sent messengers unto the king of
Edom, saying: Let me, I pray thee, pass through
thy land; but the king of Edom hearkened not.
And in like manner he sent unto the king of
Moab; but he would not; and Israel abode in
Kadesh.

יח וַיֵּלֶךְ בְּמִדְבַּר, וַיִּסֹּב אֶת-אַרְץ אֱדוֹם
וְאֶת-אַרְץ מוֹאָב, וַיָּבֹא מִמִּזְרַח-שָׁמֶשׁ
לְאַרְץ מוֹאָב, וַיַּחֲנוּ בְּעֵבֶר אַרְנוֹן; וְלֹא-
בָּאוּ בְּגִבּוֹל מוֹאָב, כִּי אַרְנוֹן גְּבוּל מוֹאָב.

18 Then he walked through the wilderness, and
compassed the land of Edom, and the land of
Moab, and came by the east side of the land of
Moab, and they pitched on the other side of the
Arnon; but they came not within the border of
Moab, for the Arnon was the border of Moab.

יט וַיִּשְׁלַח יִשְׂרָאֵל מַלְאָכִים, אֶל-סִיחֹן
מֶלֶךְ-הָאֱמֹרִי מֶלֶךְ חֶשְׁבוֹן; וַיֹּאמֶר לוֹ
יִשְׂרָאֵל, נְעַבְרָה-נָא בְּאַרְצְךָ עַד-מְקוֹמִי.

19 And Israel sent messengers unto Sihon king
of the Amorites, the king of Heshbon; and Israel
said unto him: Let us pass, we pray thee, through
thy land unto my place.

כ וְלֹא-הֶאֱמִין סִיחֹן אֶת-יִשְׂרָאֵל, עֲבַר
בְּגִבּוֹלוֹ, וַיֵּאַסֵּף סִיחֹן אֶת-כָּל-עַמּוֹ,
וַיַּחֲנוּ בִּיהָצָה; וַיִּלָּחֶם, עִם-יִשְׂרָאֵל.

20 But Sihon trusted not Israel to pass through
his border; but Sihon gathered all his people
together, and pitched in Jahaz, and fought
against Israel.

- כא ויתן ה' אלהי-ישראל את-סיחון ואת-כל-עמו, ביד ישראל--ויכוס; ויירש, ישראל, את כל-ארץ האמרי, יושב הארץ ההיא.** 21 And the LORD, the God of Israel, delivered Sihon and all his people into the hand of Israel, and they smote them; so Israel possessed all the land of the Amorites, the inhabitants of that country.
- כב ויירשו, את כל-גבול האמרי-- מארנון, ועד-היבק, ומן-המדבר, ועד-הירדן.** 22 And they possessed all the border of the Amorites, from the Arnon even unto the Jabbok, and from the wilderness even unto the Jordan.
- כג ועתה ה' אלהי ישראל, הוריש את-האמרי, מפני, עמו ישראל; ואתה, תירשנו.** 23 So now the LORD, the God of Israel, hath dispossessed the Amorites from before His people Israel, and shouldst thou possess them?
- כד הלא את אשר יורישך, כמוש אלהיך--אותו תירש; ואת כל-אשר הוריש ה' אלהינו, מפנינו--אותו נירש.** 24 Wilt not thou possess that which Chemosh thy god giveth thee to possess? So whomsoever the LORD our God hath dispossessed from before us, them will we possess.
- כה ועתה, הטוב טוב אתה, מבלק בן-צפור, מלך מואב: הרוב רב עם-ישראל, אם-נלחם נלחם בם.** 25 And now art thou any thing better than Balak the son of Zippor, king of Moab? did he ever strive against Israel, or did he ever fight against them?
- כו בשבת ישראל בחשבון ובבנותיה ובערעור ובבנותיה, ובכל-הערים אשר על-ידי ארנון, שלש מאות, שנה-- ומדוע לא-הצלחתם, בעת ההיא.** 26 While Israel dwelt in Heshbon and its towns, and in Aroer and its towns, and in all the cities that are along by the side of the Arnon, three hundred years; wherefore did ye not recover them within that time?
- כז ואנכי, לא-חטאתי לך, ואתה עשה אתי רעה, להלחם בי: ישפט ה' השפט, היום, בין בני ישראל, ובין בני עמון.** 27 I therefore have not sinned against thee, but thou doest me wrong to war against me; the LORD, the Judge, be judge this day between the children of Israel and the children of Ammon.'
- כח ולא שמע, מלך בני עמון, אל-דברי יפתח, אשר שלח אליו. {פ}** 28 Howbeit the king of the children of Ammon hearkened not unto the words of Jephthah which he sent him. {P}

Neder of Yiftach

- כט ותהי על-יפתח רוח ה', ויעבר את-הגלעד ואת-מנשה; ויעבר, את-מצפה גלעד, וממצפה גלעד, עבר בני עמון.** 29 Then the spirit of the LORD came upon Jephthah, and he passed over Gilead and Manasseh, and passed over Mizpeh of Gilead, and from Mizpeh of Gilead he passed over unto the children of Ammon.
- ל וידר יפתח נדר לה', ויאמר: אם-נתון תתן את-בני עמון, בידי.** 30 And Jephthah vowed a vow unto the LORD, and said: 'If Thou wilt indeed deliver the children of Ammon into my hand,
- לא והיה היוצא, אשר יצא מדלתי ביתי לקראתי, בשובי בשלום, מבני עמון--והיה, לה', והעליתיהו, עלה. {פ}** 31 then it shall be, that whatsoever cometh forth of the doors of my house to meet me, when I return in peace from the children of Ammon, it shall be the LORD'S, and I will offer it up for a burnt-offering.' {P}
- לב ויעבר יפתח אל-בני עמון, להלחם** 32 So Jephthah passed over unto the children of

בָּם; וַיִּתְּנֵם ה', בְּיָדוֹ.

Ammon to fight against them; and the LORD delivered them into his hand.

לָג וַיִּכֹּם מֵעֲרוֹעַר וְעַד-בְּאֵד מִנִּיחַ, עָשְׂרִים עִיר, וְעַד אֲבֵל כְּרָמִים, מִכָּה, גְּדוּלָה מְאֹד; וַיִּכְנְעוּ בְּנֵי עַמּוֹן, מִפְּנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. {פ}

33 And he smote them from Aroer until thou come to Minnith, even twenty cities, and unto Abel-cheramim, with a very great slaughter. So the children of Ammon were subdued before the children of Israel. {P}

לָד וַיָּבֵא יַפְתָּח הַמִּזְפָּה, אֶל-בֵּיתוֹ, וְהִנֵּה בָתּוֹ יֹצֵאת לִקְרָאתוֹ, בְּתִמְרֵים וּבַמְּחִלּוֹת: וְרַק הִיא יְחִידָהּ, אֵין-לוֹ מִמֶּנּוּ בֶן אוֹ-בַת.

34 And Jephthah came to Mizpah unto his house, and, behold, his daughter came out to meet him with timbrels and with dances; and she was his only child; beside her he had neither son nor daughter.

לֵה וַיְהִי כִרְאוֹתָיו אוֹתָהּ וַיִּקְרַע אֶת-בְּגָדָיו, וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ בְּתִי הִכְרַע הִכְרַעְתָּנִי, וְאַתָּה הָיִית בְּעַכְרִי; וְאֲנֹכִי, פְּצִיתִי פִי אֶל-ה', וְלֹא אוּכַל לָשׁוּב.

35 And it came to pass, when he saw her, that he rent his clothes, and said: 'Alas, my daughter! thou hast brought me very low, and thou art become my troubler; for I have opened my mouth unto the LORD, and I cannot go back.'

לוֹ וַתֹּאמֶר אֵלָיו, אָבִי פְּצִיתָה אֶת-פִּיךָ אֶל-ה'--עָשָׂה לִי, כַּאֲשֶׁר יָצָא מִפִּיךָ: אַחֲרַי אֲשֶׁר עָשָׂה לְךָ ה' נְקָמוֹת, מֵאִבֶּיךָ--מִבְּנֵי עַמּוֹן.

36 And she said unto him: 'My father, thou hast opened thy mouth unto the LORD; do unto me according to that which hath proceeded out of thy mouth; forasmuch as the LORD hath taken vengeance for thee of thine enemies, even of the children of Ammon.'

לז וַתֹּאמֶר, אֶל-אָבִיהָ, יַעֲשֵׂה לִי, הַדָּבָר הַזֶּה: הֲרַפָּה מִמֶּנִּי שְׁנַיִם חֳדָשִׁים, וְאֵלְכָה וַיִּרְדְּתִי עַל-הַהָרִים, וְאֲבַכָּה עַל-בְּתוּלִי, אֲנֹכִי וְרַעִיתִי (וְרַעוּתָי).

37 And she said unto her father: 'Let this thing be done for me: let me alone two months, that I may depart and go down upon the mountains, and bewail my virginity, I and my companions.'

לח וַיֹּאמֶר לָכִי, וַיִּשְׁלַח אוֹתָהּ שְׁנַיִם חֳדָשִׁים; וַתֵּלֶךְ הִיא וְרַעוּתֶיהָ, וַתִּבְכְּ עַל-בְּתוּלֶיהָ עַל-הַהָרִים.

38 And he said: 'Go.' And he sent her away for two months; and she departed, she and her companions, and bewailed her virginity upon the mountains.

לט וַיְהִי מִקֵּץ שְׁנַיִם חֳדָשִׁים, וַתָּשָׁב אֶל-אָבִיהָ, וַיַּעַשׂ לָהּ, אֶת-נְדָרוֹ אֲשֶׁר נָדָר; וְהִיא לֹא-יָדְעָה אִישׁ, וַתְּהִי-חַק בְּיִשְׂרָאֵל.

39 And it came to pass at the end of two months, that she returned unto her father, who did with her according to his vow which he had vowed; and she had not known man. And it was a custom in Israel,

מ מִיָּמִים יְמִימָה, תֵּלַכְנָה בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל, לְתַנּוֹת, לְבַת-יַפְתָּח הַגִּלְעָדִי--אַרְבַּעַת יָמִים, בְּשָׁנָה. {פ}

40 that the daughters of Israel went yearly to lament the daughter of Jephthah the Gileadite four days in a year. {P}

Judges Chapter 11 שופטים

Civil War

א וַיִּצְעַק אִישׁ אֶפְרַיִם, וַיַּעֲבֵר צְפוֹנָה; וַיֹּאמְרוּ לִיַּפְתָּח מְדוּעַ עָבַרְתָּ לְהִלָּחֵם בְּבְנֵי-עַמּוֹן, וְלָנוּ לֹא קָרָאתָ לְלַחֵם עִמָּךְ--בֵּיתְךָ, נִשְׂרָף עֲלֶיךָ בְּאֵשׁ.

1 And the men of Ephraim were gathered together, and passed to Zaphon; and they said unto Jephthah: 'Wherefore didst thou pass over to fight against the children of Ammon, and didst not call us to go with thee? we will burn thy house upon thee with fire.'

ב וַיֹּאמֶר יִפְתָּח, אֵלֵיהֶם, אִישׁ רִיב
הָיִיתִי אֲנִי וְעַמִּי וּבְנֵי-עַמּוֹן, מָאָד;
וְאִזְעַק אֶתְכֶם, וְלֹא-הוֹשַׁעְתֶּם אוֹתִי
מִיָּדָם.

2 And Jephthah said unto them: 'I and my people were at great strife with the children of Ammon; and when I called you, ye saved me not out of their hand.'

ג וַאֲרָאָה כִּי-אֵינְךָ מוֹשִׁיעַ, וְאִשְׁמָה
נַפְשִׁי בְּכַפִּי וְאֶעְבְּרָה אֶל-בְּנֵי עַמּוֹן,
וַיִּתְּנֶם ה', בְּיָדִי; וְלָמָּה עָלִיתֶם אֵלַי,
הַיּוֹם הַזֶּה--לְהִלָּחֵם בִּי.

3 And when I saw that ye saved me not, I put my life in my hand, and passed over against the children of Ammon, and the LORD delivered them into my hand; wherefore then are ye come up unto me this day, to fight against me?'

ד וַיִּקְבֹּץ יִפְתָּח אֶת-כָּל-אֲנָשֵׁי גִלְעָד,
וַיִּלָּחֶם אֶת-אֶפְרַיִם; וַיִּכּוּ אֲנָשֵׁי גִלְעָד
אֶת-אֶפְרַיִם, כִּי אָמְרוּ פְּלִיטֵי אֶפְרַיִם
אֲתָם--גִּלְעָד, בְּתוֹךְ אֶפְרַיִם בְּתוֹךְ
מְנַשֶּׁה.

4 Then Jephthah gathered together all the men of Gilead, and fought with Ephraim; and the men of Gilead smote Ephraim, because they said: 'Ye are fugitives of Ephraim, ye Gileadites, in the midst of Ephraim, and in the midst of Manasseh.'

ה וַיִּלְכְּדוּ גִלְעָד אֶת-מַעְבְּרוֹת הַיַּרְדֵּן,
לְאֶפְרַיִם; וְהָיָה כִּי יֹאמְרוּ פְּלִיטֵי
אֶפְרַיִם, אֶעְבְּרָה, וַיֹּאמְרוּ לוֹ אֲנָשֵׁי-גִלְעָד
הַאֶפְרַתִּי אַתָּה, וַיֹּאמֶר לֹא.

5 And the Gileadites took the fords of the Jordan against the Ephraimites; and it was so, that when any of the fugitives of Ephraim said: 'Let me go over,' the men of Gilead said unto him: 'Art thou an Ephraimite?' If he said: 'Nay';

ו וַיֹּאמְרוּ לוֹ אָמֵר-נָא שִׁבְּלוֹת וַיֹּאמֶר
סִבְּלוֹת, וְלֹא יָכִין לְדַבֵּר כֵּן, וַיֹּאחֲזוּ אוֹתוֹ,
וַיִּשְׁחַטוּהוּ אֶל-מַעְבְּרוֹת הַיַּרְדֵּן; וַיִּפֹּל
בְּעַת הַהִיא, מֵאֶפְרַיִם, אַרְבָּעִים וּשְׁנַיִם,
אֶלֶף.

6 then said they unto him: 'Say now Shibboleth'; and he said 'Sibboleth'; for he could not frame to pronounce it right; then they laid hold on him, and slew him at the fords of the Jordan; and there fell at that time of Ephraim forty and two thousand.

ז וַיִּשְׁפֹּט יִפְתָּח אֶת-יִשְׂרָאֵל, שֵׁשׁ
שָׁנִים; וַיָּמָת, יִפְתָּח הַגִּלְעָדִי, וַיִּקְבֹּר,
בְּעָרֵי גִלְעָד. {פ}

7 And Jephthah judged Israel six years. Then died Jephthah the Gileadite, and was buried in one of the cities of Gilead. {P}

SOURCES:

Status of Jews Beforehand:

תלמוד בבלי מסכת ביצה דף כה עמוד ב

תורמוסא מקטע רגליהון דשנאיהון של ישראל. שנאמר (שופטים י) ויוסיפו בני ישראל לעשות הרע בעיני ה' ויעבדו את הבעלים ואת העשתרות ואת אלהי ארם ואת אלהי צידון ואת אלהי מואב ואת אלהי בני עמון ואת אלהי פלשתים ויעזבו את ה' ולא עבדוהו, ממשמע שנאמר ויעזבו את ה', איני יודע שלא עבדוהו? ומה תלמוד לומר ולא עבדוהו? אמר רבי אלעזר: אמר הקדוש ברוך הוא: אפילו כתורמוס הזה, ששולקין אותו שבע פעמים ואוכלין אותו בקנוח סעודה לא עשאוני בני.

Status of Yiftach Among Shoftim:

תלמוד בבלי מסכת ראש השנה דף כה עמוד א

ואומר (שמואל א יב) ויאמר שמואל אל העם ה' אשר עשה את משה ואת אהרן, ואומר (שמואל א יב) וישלח ה' את ירבעל ואת בדן ואת יפתח ואת שמואל - ירובעל - זה גדעון, ולמה נקרא שמו ירובעל - שעשה מריבה עם הבעל, בדן זה שמשון, ולמה נקרא שמו בדן - דאטי מדין, יפתח - כמשמעו.

ואומר (תהלים צט) משה ואהרן בכהניו ושמואל בקראי שמו. שקל הכתוב שלשה קלי עולם כשלשה חמורי עולם, לומר לך: ירובעל בדורו - כמשה בדורו, בדן בדורו - כאהרן בדורו, יפתח בדורו - כשמואל בדורו. ללמדך שאפילו קל שבקלין ונתמנה פרנס על הצבור - הרי הוא כאביר שבאבירים

Anthropomorphisms:

Rav Hirsch, Bereishis 6:6

Regarding this and similar anthropomorphic expressions of God we would like to make a general remark. For so long people have philosophied all round these expressions to remove the danger of the slightest thought of any materiality or corporality of God that at the end one runs very nearly into the danger of losing all idea of the personality of God. Had that been the purpose of the Torah, those kind of expressions could easily have been avoided. But this last danger is greater than the first. The two anthropomorphic expressions here save the two essential conceptions: the freedom, the free-will of God, and that of Man. Not for nothing does it say, "when God saw etc.". The wickedness of Man was not a matter of necessity. God had to see it before He knew it. This expression gives us the guarantee of human free-will. And the fate that overtook mankind was not the result of physical causes which followed set laws, it was preceded by an examination by God and His decision; the decision itself pained the Decider. All this presupposes the personality and free-will of God and keeps this clear in our minds. The **ראב"ד** already, one of the most Jewish of our thinkers, is of the opinion that such consciousness of the personality of God is of much greater importance than speculating about it, as to whether this or that can be asserted of God.

Zonah?

3 Understandings:

רד"ק שופטים פרק יא
(א) **בן אשה זונה** - בן פלגש גלעד היה ונקראת זונה לפי שאינה עם בעלה בכתובה וקדושין והיא כמו הזונה ואף על פי שהיא מיוחדת לו
וי"ת פונדקיתא כמו שתר"ג ג"כ רחב הזונה פונדקית' או הוא הענין בעצמו כי הזונה כמו הפונדקית שמפקרת עצמה. ובתרגום של תוספתא דא היא נימוסא הות בישראל מלקדמין דלא מיסתחרא אחסנתא משבטא לשבטא ובכך לא הוה יכיל גברא למיסב איתתא דלא משבטא וכד הות איתתא דרחמא גברא דלא משבטהא הות נפקא מבי נשא בלא אחסנתא והוה אנשי קרון לה פונדקיתא דרחימת גברא דלא משבטהא וכן הוה ליה לאימיה דיפתח ודומה כי הצריכו כל זה למתרגם לפי שאמר לא תנחל בבית אבינו כי בן אשה אחרת אתה וכן תרגם ארי בר איתתא משבטא אחורי את ולפירושינו יהיה פי' לא תנחל לפי שהיה בן פלגש וזהו בן אשה אחרת לפי' היו אומרים שלא ינחל עמהם ושלא כדין היו מגרשין אותו כי בן הפלגש יורש כמו שאמרו רז"ל מי שיש לו בן מכל מקום בנו הוא לכל דבר חוץ ממי שיש לו מן השפחה ואמרו לכל דבר למאי הלכתא לירשו וליטמא לו וכן אמר להם יפתח ותגרשוני מבית אבי כלומר עשיתם עמדי שלא כדין:

<p>לא וְחָצֵי הַגִּלְעָד וְעִשְׁתָּרוֹת וְאֶדְרֵי, עָרֵי מַמְלַכּוֹת עוֹג בְּבָשָׁן, לְבָנֵי מַכִּיר בֶּן-מְנַשֶּׁה, לְחָצֵי בְנֵי-מַכִּיר לְמִשְׁפְּחוֹתָם.</p>	<p>31 and half Gilead, and Ashtaroth, and Edrei, the cities of the kingdom of Og in Bashan, were for the children of Machir the son of Manasseh, even for the half of the children of Machir according to their families.</p>
---	---

<p>ח וְכָל-בַּת יָרֻשֶׁת נַחֲלָה, מִמִּטּוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל-- לְאֶחָד מִמִּשְׁפַּחַת מִטֵּה אָבִיהָ, תִּהְיֶה לְאִשָּׁה: לְמַעַן, יִירָשׁוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל, אִישׁ נַחֲלַת אֲבֹתָיו.</p>	<p>8 And every daughter, that possesseth an inheritance in any tribe of the children of Israel, shall be wife unto one of the family of the tribe of her father, that the children of Israel may possess every man the inheritance of his fathers.</p>
<p>ט וְלֹא-תִסָּב נַחֲלָה מִמִּטֵּה, לְמִטֵּה אַחֵר: כִּי-אִישׁ, בְּנַחֲלָתוֹ, יִדְבֶקֶן, מִטּוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.</p>	<p>9 So shall no inheritance remove from one tribe to another tribe; for the tribes of the children of Israel shall cleave each one to its own inheritance.'</p>
<p>י כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה, אֶת-מֹשֶׁה, בְּכֵן עָשׂוּ, בָּנוֹת צֶלְפַּחָד.</p>	<p>10 Even as the LORD commanded Moses, so did the daughters of Zelophehad.</p>
<p>יא וַתִּהְיֶינָה מַחֲלָה תִרְצָה, וְחֹגְלָה וּמִלְכָּה וְנוֹעָה-- בָּנוֹת צֶלְפַּחָד: לְבָנֵי דָדֵיהֶן, לְנָשִׁים.</p>	<p>11 For Mahlah, Tirzah, and Hoglah, and Milcah, and Noah, the daughters of Zelophehad, were married unto their father's brothers' sons.</p>
<p>יב מִמִּשְׁפַּחַת בְּנֵי-מְנַשֶּׁה בֶּן-יוֹסֵף, הָיוּ לְנָשִׁים; וַתִּהְיֶי, נַחֲלָתוֹ, עַל-מִטֵּה, מִשְׁפַּחַת אָבִיהֶן.</p>	<p>12 They were married into the families of the sons of Manasseh the son of Joseph, and their inheritance remained in the tribe of the family of their father.</p>

רבינו בחיי במדבר פרשת מסעי פרק לו

(ח) וכל בת יורשת נחלה. שלא היה בן לאביה אחר שינחלו את הארץ, על כן אמר הכתוב פעם שנית: "ולא תסוב נחלה". ומטעם זה היה המנהג בישראל בבת יורשת כשתעבור על זה ותרצה להנשא לשבט אחר שהיו קורין אותה "זונה" והיתה מפסדת נחלת בית אביה, וזהו שכתוב: (שופטים יא, א) "ויפתח הגלעדי היה גבור חיל והוא בן אשה זונה", כי אמו של יפתח היתה בת יורשת נחלה ונשאת לשבט אחר, כי אין הכוונה זונה ממש ח"ו, וכן תרגם יונתן.

NEDER:

Precedent for Nedarim:

<p>כח אֵךְ-כָּל-חֵרֶם אֲשֶׁר יִחְרַם אִישׁ לַיהוָה מִכָּל-אֲשֶׁר-לוֹ, מֵאָדָם וּבְהֵמָה וּמִשְׂדֵּה אַחֲזָתוֹ-- לֹא יִמָּכַר, וְלֹא יִגָּאֵל: כָּל-חֵרֶם, קִדָּשׁ-קִדָּשִׁים הוּא לַיהוָה.</p>	<p>28 Notwithstanding, no devoted thing, that a man may devote unto the LORD of all that he hath, whether of man or beast, or of the field of his possession, shall be sold or redeemed; every devoted thing is most holy unto the LORD.</p>
<p>כט כָּל-חֵרֶם, אֲשֶׁר יִחְרַם מִן-הָאָדָם-- לֹא יִפְדָּה: מוֹת, יוֹמָת.</p>	<p>29 None devoted, that may be devoted of men, shall be ransomed; he shall surely be put to death.</p>

<p>כ וַיִּדָּר יַעֲקֹב, נֹדָר לֵאמֹר: אִם-יְהִי אֱלֹהִים עִמָּדִי, וְשָׁמְרֵנִי בְּדַרְךְ הַזֶּה אֲשֶׁר אֲנֹכִי הוֹלֵךְ, וְנָתַן-לִי לֶחֶם לֶאֱכֹל, וּבְגָד לְלַבֵּשׁ.</p>	<p>20 And Jacob vowed a vow, saying: 'If God will be with me, and will keep me in this way that I go, and will give me bread to eat, and raiment to put on,</p>
<p>כא כֹּא וְשָׁבְתִי בְּשָׁלוֹם, אֶל-בֵּית אָבִי; וְהָיָה יְהוָה לִי,</p>	<p>21 so that I come back to my father's house in peace, then shall the</p>

לֵאלֹהִים.	LORD be my God,
כב וְהָאֶבֶן הַזֹּאת, אֲשֶׁר-שָׂמַתִּי מִצְבֵּה--יְהִיָּה, בַּיַּת אֱלֹהִים; וְכָל אֲשֶׁר תִּתֶּן-לִי, עֲשֵׂר אֶעֱשְׂרֶנּוּ לָךְ.	22 and this stone, which I have set up for a pillar, shall be God's house; and of all that Thou shalt give me I will surely give the tenth unto Thee.'

Bamidbar 21:2

ב וַיִּדַר יִשְׂרָאֵל נֶדֶר לַיהוָה, וַיֹּאמֶר: אִם-נָתַן תִּתֶּן אֶת- הָעָם הַזֶּה, בְּיָדִי--וְהִחַרְמֹתִי, אֶת-עָרֵיהֶם.	2 And Israel vowed a vow unto the LORD, and said: 'If Thou wilt indeed deliver this people into my hand, then I will utterly destroy their cities.'
--	---

I Shmuel 1:11

יֵא וַתִּדֹר נֶדֶר וַתֹּאמֶר, יְהוָה צְבָאוֹת אִם-רָאָה תִרְאֶה בְּעֵינֵי אֲמָתְךָ וַיִּזְכְּרֵנִי וְלֹא-תִשְׁכַּח אֶת-אֲמָתְךָ, וְנִתְּתָה לְאֲמָתְךָ, זָרַע אֲנָשִׁים--וְנִתְּתִיו לַיהוָה כָּל-יְמֵי חַיָּיו, וּמִוְרָה לֹא- יַעֲלֶה עַל-רֹאשׁוֹ.	11 And she vowed a vow, and said: 'O LORD of hosts, if Thou wilt indeed look on the affliction of Thy handmaid, and remember me, and not forget Thy handmaid, but wilt give unto Thy handmaid a man-child, then I will give him unto the LORD all the days of his life, and there shall no razor come upon his head.'
---	---

מדרש תנחומא (ורשא) פרשת בחוקותי סימן ה

Lacking Torah in making a Neder

(ה) דבר אחר איש כי יפליא נדר בערכך נפשות, זש"ה פרי צדיק עץ חיים ולוקח נפשות חכם (משלי יא) אם יהיה אדם צדיק ואע"פ שהוא צדיק ואינו עוסק בתורה אין בידו כלום, אלא פרי צדיק עץ חיים זו תורה שמתוך שהוא בן תורה הוא למד האיך לוקח נפשות שנאמר ולוקח נפשות חכם, שאם ידור לערוך נפשות הוא למד מן התורה היאך עושה ואם אין בידו תורה אין בידו כלום, כן את מוצא ביפתח הגלעדי מפני שלא היה בן תורה אבד את בתו, אימתי בשעה שנלחם עם בני עמו ונדר באותה שעה שנא' (שופטים יא) וידר יפתח נדר וגו' והיה היוצא וגו' והיה לה' והעליתיהו עולה באותה שעה היה עליו כעס מן הקב"ה אמר אילו יצא מביתו כלב או חזיר או גמל היה מקריב אותו לפני לכך זימן לו בתו, כ"כ למה כדי שילמדו כל הנודרים הלכות נדרים וקונמות שלא לנהוג טעות בנדרים, והנה בתו יוצאת לקראתו ויהי כראותו אותה ויקרע את בגדיו ויאמר אהה בתי וגו', ואנכי פציתי פי אל ה' ולא אוכל לשוב (שם שופטים י"א).

Argument between Yiftach and Daughter

כיון שבקש לקרבה היתה בוכה לפניו אמרה לו בתו אבי יצאתי לקראתך בשמחה ואתה שוחט אותי שמא כתב הקב"ה בתורה שיהו ישראל מקריבין לפני הקב"ה נפשות אדם, אין כתיב בתורה אדם כי יקריב מכם קרבן לה' מן הבהמה (ויקרא א) מן הבהמה ולא מן בני אדם, אמר לה בתי נדרתי והיה היוצא אשר יצא והעליתיהו עולה, שמא כל הנודר יכול הוא שלא לשלם נדרו, אמרה ליה והרי יעקב אבינו שנדר כל אשר תתן לי וגו' (בראשית כח) ונתן לו הקב"ה שנים עשר בנים, שמא הקריב להקב"ה אחד מהם, ולא עוד אלא חנה שאמרה ותדר נדר ותאמר ה' צבאות אם ראה תראה וגו' (שמואל א א) שמא הקריבה את בנה לפני הקב"ה, כל הדברים האלה אמרה לו ולא שמע לה, כיון שראתה שלא שמע לה אמרה לו הניחני וארד אצל ב"ד שמא ימצאו פתח לנדרך שנאמר (שופטים יא) הרפה ממני שנים חדשים ואלכה וירדתי על ההרים וגו', אמר רבי זכריה וכי יש אדם יורד על ההרים והלא בני אדם עולים להרים, מהו וירדתי על ההרים אלו סנהדרין כמה שנא' (מיכה ו) שמעו הרים את ריב ה', הלכה אצלם ולא מצאו פתח ליפתח שהעלים הקב"ה מהם את ההלכה שלא ימצאו פתחו להתיר ... ולהתיר לו את נדרו בעון אותן ששחט משבט אפרים לו את נדרו, עלה ושחטה, ורוח הקדש צווחת נפשות הייתי רוצה שתקריב לפני אשר לא צויתי ולא דברתי ולא עלתה על לבי (ירמיה ז) אשר לא צויתי לאברהם שישחוט את בנו אלא אמרתי לו אל תשלח ידך להודיע לכל האומות חיבתו של אברהם שלא חשך את יחידו ממני לעשות רצון בוראו, ולא דברתי ליפתח להקריב את בתו.

Asking shelo kehogen

ד' הן שתבעו שלא כהוגן, לג' ניתן כהוגן, לאחד ניתן שלא כהוגן ואלו הן אליעזר עבד אברהם, כלב, שאול, יפתח ... יפתח (שופטים יא) והיה היוצא אשר יצא וגו' והעליתיהו עולה לה', הא אילו יצא חמור או כלב אחד או חתול אחת, היה מעלהו עולה וזימן לו הקב"ה שלא כהוגן, הה"ד (שופטים י"א) ויבא יפתח וגו' והנה בתו יוצאת לקראתו

Pinchas and Yiftach:

ולא היה שם פנחס שיתיר לו את נדרו, אלא פנחס אמר הוא צריך לי ואני אלך אצלו, ויפתח אמר אני ראש קציני ישראל ואני הולך לי אצל פנחס, בין דין לדין אבדה הנערה ההיא, הדא דברייטא אמרה בין חייתא למחבלתא אזל ברא דעלובתא, ושניהם נענשו בדמיה של נערה, יפתח מת בנשילת אברים בכל מקום שהיה הולך בו היה אבר נישול הימנו והיו קוברין אותו שם, הה"ד (שם שופטים יב) וימת יפתח ויקבר בערי גלעד בעיר גלעד לא נאמר אלא בערי גלעד, פנחס נטלה ממנו רוח הקדש, הה"ד (דברי הימים א ט) פנחס בן אלעזר נגיד היה עליהם, הוא נגיד עליהם אין כתיב כאן, אלא נגיד היה, לפנים ה' עמו.

Is it Literal or Not?

מצודת דוד שופטים פרק יא

(לט) ויעש לה וכו' - הפרישה מבני אדם לשבת בדודה עוסקת בעבודת ה' ורז"ל אמרו שנדר להקריב עולה את כל היוצא וכו' וכן עשה נדרו:

Abarbanel 11:36-37

מקים ייטיבתה בפרישות. וכוונתי שיזוה לפרו אישת זדום
לעשית בתי פרישות (קליכט"ד) לנשים שיכנסו שמה
ו"א יצאו משם כל ימיהם ולא יראו איש בגוד בחיים
חיותם: וזכר (לח) שעשתה כן ושחרר ההרשים ההם

רמב"ן ויקרא (כז:כט) כל חרם אשר יחרם מן האדם -

Background of a Cherem:

ועל דרך הפשט, יאמר הכתוב כי כל המחירים משלו בין אדם בין בהמה ושדה אחוזתו הוא קודש לשם, שהן חרמים לכהנים ואין להם פדיון, אבל המחירים מן האדם שאינו שלו כגון הנלחמים על אויביהם ונודרים נדר אם נתון תתן את העם הזה בידי והחרמתי את עריהם (במדבר כא ב), ימותו כל האדם הנמצא בהם. והטעם, שאין דעת הנודר כן לתת לכהנים, רק שיהיה הכל אסור בהנאה, כי נתכוון להכרית האויבים ולכלותם:
ומצינו אנשי יבש גלעד שעברו על שבועת הקהל ולא באו אל המצפה, וכתוב (שופטים כא י) וישלחו שם העדה שנים עשר אלף איש מבני החיל ויצוו אותם לאמר לכו והכיתם את יושבי יבש גלעד לפי חרב, ואין הסברא נותנת שעשו כל העדה רעה כזאת להמית אנשים רבים מישראל שאינם חייבים מיתה, ופנחס היה שם ועל פיו נעשה כל הענין ההוא:
ועוד מצאתי באגדה בילמדנו, תניא רבי עקיבא אומר החרם הוא השבועה והשבועה הוא החרם, אנשי יבש עברו על החרם ונתחייבו מיתה. ולכך אני אומר כי מן הכתוב הזה יצא להם הדין הזה שכל מלך בישראל או סנהדרין גדולה במעמד כל ישראל שיש להם רשות במשפטים, אם יחרימו על עיר להלחם עליה, וכן אם יחרימו על דבר, העובר עליו

חייב מיתה, והוא חיובן של אנשי יבש גלעד, ושל יהונתן שאמר לו אביו (ש"א יד מד) כה יעשה אלהים וכה יוסיף כי מות תמות יונתן, ומהיכן נתחייבו אלו מיתה מן הדין חוץ מן המקום הזה:

Mistake of Yiftach (Ramban):

זוהי טעותו של יפתח בבתו, כי חשב כאשר חרם נגיד ישראל חל וקים להמית אנשים או העובר על חרמו חייב מיתה, כן אם נדר בעת מלחמה לעשות מאיש או אנשים זבח יחול הנדר, ולא ידע כי חרם המלך והסנהדרין חל על המורדים לכלותם או על העובר גזירתם ותקנתם, אבל לחול הנדר לעשות עולה מדבר שאין ראוי לה' חס וחלילה. ולכך אמר בב"ר (ס ג) שאפילו הקדש דמים לא היה חייב ונענש בדמה:

Mistake of Yiftach (Ibn Ezra):

ואל תהיה נפתה בהבלי ר"א האומר כי פירוש והעליתיהו עולה (שופטים יא לא), או והעליתיהו, לומר אם יהיה היוצא מדלתי ביתי איש או אשה והיה לה' קודש שיהיה פרוש מדרכי העולם לעמוד לשרת בשם ה' בתפלה והודות לאלהים, ואם יהיה דבר ראוי ליקרב אצלנו עולה, ועשה בית לבתו מחוץ לעיר והתבודדה שם וכלכלה כל ימיה ואיש לא ידעה והיתה בתו צרורה. ואלה דברי רוח, כי אם נדר שיהיה לה' איננו שיהיה פרוש, אבל יהיה כמו שמואל שאמרה אמו ונתתיו לה' (ש"א א יא) והיה משרת בבית ה', לא פרוש. וכפי משפטי התורה אין ביד האדם שידור ביוצאי פתח ביתו שיהיו פרושים, כאשר אין בידו להעלותם עולה. ואם הדבר כן, היתה בתו הבוכה על בתוליה ורעיוותיה עמה כזונות לקלס אתן, וח"ו שיהיה חק בישראל לתנות לבת יפתח ארבעת ימים בשנה מפני שלא נשאת לבעל והיתה עובדת את ה' בטהרה. אבל הדבר כפשוטו, וטעותו היה ממה שאמרת:

Narrator's Interpretation of Neder:

Yehoshua 2:17-19

יז ויאמרו אליה, האנשים: נקים אנחנו, משבעתך הנה אשר השבעתנו.
 יח הנה אנחנו באים, בארץ; את-תקות חוט השני הנה תקשרי, בחלון אשר הורדתנו בו, ואת-אביך ואת-אמך ואת-אחיך ואת כל-בית אביך, תאספי אליך הביתה.
 יט והיה כל אשר-יצא מדלתי ביתך החוצה, דמו בראשו--ואנחנו נקים; וכל אשר יהיה אתך, בבית--דמו בראשנו, אם-יד תהיה-בו.

17 And the men said unto her: 'We will be guiltless of this thine oath which thou hast made us to swear.

18 Behold, when we come into the land, thou shalt bind this line of scarlet thread in the window which thou didst let us down by; and thou shalt gather unto thee into the house thy father, and thy mother, and thy brethren, and all thy father's household.

19 And it shall be, that whosoever shall go out of the doors of thy house into the street, his blood shall be upon his head, and we will be guiltless; and whosoever shall be with thee in the house, his blood shall be on our head, if any hand be upon him

Yehoshua 6:16-19

טז ויהי בפעם השביעית, תקעו הכהנים בשופרות; ויאמר יהושע אל-העם הריעו, כי-נתן יהוה לכם את-העיר.
 יז והיתה העיר חרם היא וכל-אשר-בה, ליהוה: רק רחב הזונה תחיה, היא וכל-אשר אתה בבית-כי החבאתה, את-המלאכים אשר שלחנו.
 יח ורק-אתם שמרו מן-החרם, פן-תחרמו ולקחתם מן-החרם; ושמתם את-מחנה ישראל,

16 And it came to pass at the seventh time, when the priests blew with the horns, that Joshua said unto the people: 'Shout; for the LORD hath given you the city.

17 And the city shall be devoted, even it and all that is therein, to the LORD; only Rahab the harlot shall live, she and all that are with her in the house, because she hid the messengers that we sent.

18 And ye, in any wise keep yourselves from the devoted thing, lest ye make yourselves accursed by taking of the devoted thing, so should ye make the camp of Israel accursed, and trouble it.

לְחָרֶם, וְעִכְרָתֶם, אוֹתוֹ.	
יֵט וְכָל כֶּסֶף וְזָהָב, וְכָלֵי נְחֹשֶׁת וּבְרֹזֶל--קֹדֶשׁ הוּא, לַיהוָה: אוֹצֵר יְהוָה, יָבֹא.	19 But all the silver, and gold, and vessels of brass and iron, are holy unto the LORD; they shall come into the treasury of the LORD.'

Yehoshua 7:6-11

וַיִּקְרַע יְהוֹשֻׁעַ שְׂמֹלֹתָיו, וַיִּפֹּל עַל-פָּנָיו אַרְצָה לְפָנֵי אֲרוֹן ה' עַד-הָעֶרֶב--הוּא, וְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל; וַיַּעֲלוּ עָפָר, עַל-רֵאשָׁם.	6 And Joshua rent his clothes, and fell to the earth upon his face before the ark of the LORD until the evening, he and the elders of Israel; and they put dust upon their heads.
...	...
וַיֹּאמֶר ה' אֶל-יְהוֹשֻׁעַ, קָם לָךְ; לָמָּה זֶה, אֲתָה נֹפֵל עַל-פָּנֶיךָ.	10 And the LORD said unto Joshua: 'Get thee up; wherefore, now, art thou fallen upon thy face?
יֹא חָטָא, יִשְׂרָאֵל, וְגַם עָבְרוּ אֶת-בְּרִיתִי, אֲשֶׁר צִוִּיתִי אוֹתָם; וְגַם לָקְחוּ, מִן-הַחֲרָם, וְגַם גָּנְבוּ וְגַם פָּחְטוּ, וְגַם שָׂמוּ בְכֵלֵיהֶם.	11 Israel hath sinned; yea, they have even transgressed My covenant which I commanded them; yea, they have even taken of the devoted thing; and have also stolen, and dissembled also, and they have even put it among their own stuff.

Civil War

Two Paradigms:

רלב"ג שופטים פרק יב
והנה לא נשתדל יפתח לפייסם באופן שפייסם ירובעל או אולי לא היה יכול על זה והיה זה סבה על שנפלו מאפרים מ"ב אלף:
רד"ק שופטים פרק יב
והפחותים הם הרועים ברוב וההרג הרב הזה היה לעונש עונות שהיו בשבט אפרים בנסתר:

Connection Between Neder and War:

אליהו רבה (איש שלום) פרשה יב
<p>ושמא תאמר אותן ארבעים ושנים אלף שנהרגו בימי יפתח הגלעדי מפני מה נהרגו, יפתח הגלעדי נדר נדר שלא כהוגן, ופינחס בן אלעזר עומד, היה לו לפינחס שילך אצל יפתח להתיר את נדרו, היה לו ליפתח לילך אצל פינחס ויתיר לו את נדרו, ולא הלך, זה אומר אני כהן גדול בן כהן גדול בן בנו של אהרן הכהן אלך אצל עם הארץ, וזה אומר אני ראש לכל ישראל אלך אצל זה, זה נוהג גדולה לעצמו וזה נוהג גדולה לעצמו, אוי לה לגדולה שמקברת את בעליה, (אוי לה לגדולה שמקברת את בעליה), אוי לה לגדולה שאינה גורמת טובה בעולם, יפתח הגלעדי נדר (נדר) דבר שלא כהוגן להעלות את בתו על גבי מזבח, נתקבצו עליו אנשי אפרים לעשות עימו מריבה גדולה, היה לו לפינחס שיאמר להן, להתיר לו נדרו לא באתם אליו, לעשות מריבה באתם אליו, לא מיחה בבני אפרים, ולא התיר לו את נדרו ליפתח, מי שיושב על כסא שופט צדק יהי שמו הגדול מבורך לעולם ולעולמי עולמים אמר, מאחר ששם זה נפשו בכפו ובא והציל את ישראל מיד מואב ומיד בני עמון באו לעשות עימו מריבה גדולה, לפיכך נתקבצו למלחמה ויצא והרג בהן ארבעים ושנים אלף, שנאמר ויאמר לו אמר נא שבולת ויאמר (שופטים י"ב ו'), זה לשון עבודה זרה, כאדם שאומר לחבירו שאבול, והוא לא יכול לדבר כן ויאחזוהו וישחטוהו אל מעברות הירדן וגו' (שם /שופטים י"ב/), ומי הרג את כל אלה, אמור, לא הרג אותן אלא פינחס בן אלעזר, שהיה ספק בידו למחות ואינו מוחה, להפר לו נדרו ליפתח ולא התיר לו, ולא פינחס בלבד, אלא כל מי שהוא ספק בידו למחות ואינו מוחה, להחזיר את ישראל למוטב ואינו מחזיר, את הדמים הנשפכים לישראל אינן נשפכים אלא על ידיו</p>

Map I.

Map II.

